

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Gordane Marušić-Babić predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Upravni sud u Rijeci, R., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Udruge B., Z., koju zastupa opunomoćenik G. R. iz Š., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 23. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/797, urbroj: 401-01/10-20-2 od 3. veljače 2020.

II. Žalba udruge B. zbog neodlučivanja o zahtjevu za pristup informacijama podnesenog 18. rujna 2019. Upravnom sudu u Rijeci se odbacuje.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika naloženo je Upravnom sudu u Rijeci da u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja riješi zahtjev za pristup informacijama Udruge B. od 18. rujna 2019. sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu osporavajući u bitnom pravno shvaćanje tuženika i tumačenje propisa primijenjenih u konkretnom slučaju. Smatra da je žalbu zainteresirane osobe (korisnika) trebalo odbaciti kao nedopuštenu na temelju članka 114. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09.-dalje: ZUP) iz razloga što je podnesena zbog šutnje uprave u slučaju kada javnopravno tijelo nije niti dužno donijeti rješenje u vezi s podnesenim zahtjevom, a sukladno članku 23. stavku 1. točki 4. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj: 25/13. i 85/15.-dalje: ZPPI), pozivajući se na pravno shvaćanje ovoga Suda iz presude poslovni broj: UsII-2/15-8 od 11. ožujka 2015. Navodi da je 30. rujna 2019., kao i u obavijesti od 4. listopada 2019. te od 23. listopada 2019., korisnik obaviješten da njegovo traženje nije informacija iz odredbe članka 5. točke 3. ZPPI-a koja se pruža sukladno odredbama toga Zakona, s obzirom na to da je dostupnost tražene informacije u konkretnom slučaju utvrđena, odredbama članka 44. Sudskog poslovnika ("Narodne novine", broj: 37/14., 49/14., 8/15., 35/15., 123/15., 45/16., 29/17., 33/17., 34/17., 57/17., 101/18., 119/18. i 81/19.). Ističe da je korisnik ujedno obaviješten o poslovnim brojevima sudskih predmeta u kojima su donesene pravomoćne

odluke u sporovima vođenim radi procjene utjecaja na okoliš i/ili ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu u razdoblju od 2013. godine do podnošenja zahtjeva, te je upućen da se sa svojim traženjem može obratiti sudskoj pisarnici. Podredno navodi da je tuženik žalbu trebao odbiti kao neosnovanu, te osporava utvrđenje tuženika da se rješavanje zahtjeva sukladno odredbama Sudskog poslovnika umjesto sukladno odredbama ZPPI-u, ima smatrati šutnjom prvostupanjskog tijela, koja nije prekinuta davanjem naprijed navedenih obavijesti. Ističe da o pristupu traženim informacijama primjenom Sudskog poslovnika zasad nije odlučeno jer korisnik ne želi iskoristiti taj pravni put, što međutim ne znači da bi pristup primjenom poslovničkih odredbi bio uskraćen. Navodi da shvaćanje da se osnovanost zahtjeva za dostavu presuda u sudskim stvarima prosuđuje na temelju odredbe članka 44. stavka 1. i 2. Sudskog poslovnika proizlazi i iz presude Upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Us-11649/2007-8 od 10. travnja 2008. i presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-158/15-5 od 18. veljače 2016. Smatra da tuženik pogrešno ograničava primjenu odredbe članak 1. stavka 3. ZPPI-a samo na situaciju kada informaciju traži stranka nekog postupka, a ne i neka druga osoba, što je suprotno i tumačenju samog tuženika u Priručniku za službenike za informiranje u tijelima javne vlasti izdanom 2016. godine. S obzirom da ZPPI u članku 1. stavku 3. upućuje na primjenu drugih propisa, što je između ostalog i Sudski poslovnik kao podzakonski akt, utemeljen na Zakonu o sudovima ("Narodne novine", broj: 28/13., 33/15., 82/15., 82/16. i 67/18), ističe da upućivanje na pristup informacijama preko tog drugog propisa nije onemogućavanje pristupa informaciji niti je pretjerano tegobno za korisnika, a imajući u vidu praksu toga suda koja nije restriktivna glede odobravanja uvida u spis, što se u konkretnom slučaju traži budući da je presuda sastavni dio spisa. Navodi da načelo transparentnosti u djelovanju pravosudnih tijela, na koje se tuženik poziva, nije ugroženo pravnim okvirom niti pripadajućom praksom po kojima se na pristup sadržaju spisa sudskih predmeta primarno primjenjuju posebni propisi, pa da način na koji je tuženik naložio rješavanje predmetnog zahtjeva nije jedini način kojim se to načelo ostvaruje. Mišljenja je da je u konkretnom predmetu upravo na temelju odredbe članka 1. stavka 3. ZPPI-a korisnika valjalo uputiti da mu je dostupnost traženih informacija (sudskih presuda) osigurana Sudskim poslovníkom, kao i da se sa svojim traženjem može obratiti sudskoj pisarnici, a tek ukoliko tražena informacija ne bi bila dostupna na temelju odredbi članka 44. Sudskog poslovnika, o čemu odluku donosi sudac kojem je predmet dodijeljen u rad odnosno predsjednik suda ako je postupak pravomoćno dovršen, zahtjev bi trebalo riješiti primjenom odredbi ZPPI-a. Ponavlja da primjena posebnih propisa na području sudskog poslovanja sama po sebi ne onemogućuje pristup traženim informacijama i da korisniku nije uskratio pristup, te da takova interpretacija i praksa ne dovodi do nekog nerazmjernog ograničavanja prava korisnika niti u pitanje dovodi samu bit prava na pristup informacijama. Predlaže da se osporeno rješenje tuženika poništi i žalba korisnika odbaci kao nedopuštena, a podredno da se žalba korisnika odbije kao neosnovana. Nadalje predlaže da sud donese odluku o odgodnom učinku tužbe do pravomoćnog okončanja predmetnog upravnog spora na temelju članka 26. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.-dalje: ZUS), a u svezi članka 26. stavka 1. ZPPI-a.

Tuženik u odgovoru na tužbu navode tužbe smatra neosnovanim iz razloga iznesenih u obrazloženju osporenog rješenja. Navodi da tužitelj pogrešno primjenu odredbe članka 1. stavka 3. ZPPI-a širi i na druge osobe osim stranaka u postupku, te svoje tumačenje članka 23.

stavka 1. točke 4. toga Zakona ne smatra pretjerano formalističkim. Ističe da se zahtjev korisnika, koji nesporno nije stranka u postupcima u kojima su donesene pravomoćne presude čiju dostavu traži, ne može riješiti izdavanjem obavijesti koja se odnosi na stranku u određenom postupku. Navodi da omogućavanjem pristupa informacijama sukladno odredbama ZPPI-a određena presuda postaje informacija od javnog značaja, što je naglašeno u odredbi članka 9. toga Zakona, dok odredbe Sudskog poslovnika ne daju odgovor na pitanje o opsegu korištenja informacije. Posebno ističe da se u konkretnom slučaju radi o pravomoćnim presudama koje se odnose na pitanje zaštite okoliša, te iste predstavljaju informaciju o okolišu u smislu članka 4. stavka 1. točke 10. Zakona o zaštiti okoliša ("Narodne novine", broj: 80/13., 133/13., 78/15., 12/18. i 118/18.), pa bi se i na presude u tim predmetima trebalo također primjenjivati stajalište iz presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-204/17 prema kojem mišljenje o utjecaju na okoliš, koje je sastavni dio spisa predmeta, predstavlja informaciju od javnog značaja. Nadalje navodi da je smisao izdavanja obavijesti iz članka 23. stavka 1. točke 4. ZPPI-a u tome da stranka ostvari svoja prava, a da u konkretnoj situaciji tužitelj nije odlučio o zahtjevu korisnika, niti sukladno odredbama Sudskog poslovnika niti sukladno odredbama ZPPI-a, niti je korisnik dobio traženu informaciju. Navodi da pravomoćne presude predstavljaju informaciju u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, te da nerješavanje zahtjeva zbog činjenice da se korisnik nije obratio pisarnici suda predstavlja pretjerani formalizam i dovodi do nepotrebnih ograničenja u ostvarivanju prava stranaka, te u svojoj biti predstavlja onemogućavanje prava na pristup informacijama, imajući u vidu da omogućavanje pristupa informaciji sukladno Sudskom poslovniku znači isključivo uključivanje opravdanog interesa osobe koja traži informaciju, a koji nije definiran tim propisom, niti je definirana pravna zaštita, dok odlučivanje sukladno odredbama ZPPI-a predstavlja utvrđivanje javnog interesa za određenu informaciju. Smatra neosnovanim pozivanje tužitelja na ranije presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, jer se pravna stajališta iz tih presuda ne mogu primijeniti u konkretnom slučaju niti poistovjetiti s predmetnim slučajem. Također smatra da nisu ispunjeni uvjeti za određivanja odgovnog učinka tužbe iz članka 26. stavka 2. ZUS-a, navodeći da osim toga tužitelj ne navodi u čemu bi se sastojala nepopravljiva šteta koja bi nastala izvršenjem osporenog rješenja. Ukazuje na neosnovanost donošenja rješenja o prekidu postupka broj PPI-4/19 od 17. veljače 2020., osporavajući i pravilnost dostave istog. Predlaže da se tužba odbije i osporeno rješenje potvrdi.

Zainteresirana osoba Udruga B. u odgovoru na tužbu navodi da u svom zahtjevu nije tražila sudske odluke iz sporova u kojima je sudjelovala kao stranka, niti uvid u spis sukladno članku 44. Sudskog poslovnika, te smatra da se od nje kao korisnika koji je tražio konkretne informacije-sudske odluke donesene u upravnim sporovima radi postupaka procjene utjecaja na okoliš i/ili ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu, ne može tražiti da dokazuje opravdan interes, jer bi se radilo o ograničavanju ustavnog prava na pristup informacijama zajamčenog člankom 38. stavkom 4. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine", broj: 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.). Ističe da su zatražene sudske odluke informacije iz članka 5. stavka 3. ZPPI-a, kao i okolišne informacije iz članka 4. točke 10. Zakona o zaštiti okoliša, te da je njeno pravo na pristup traženim sudskim odlukama potrebno sagledati i s aspekta prava javnosti na primanje informacija od općeg interesa koje je zaštićeno člankom 10. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, pri

čemu se poziva i na članak 9. stavak 4. Konvencije o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravu u pitanjima okoliša ("Narodne novine", broj: 1/2007-2-dalje: Aarhuška konvencija), prema kojoj odredbi odluke sudova, a gdje je god to moguće, drugih tijela, moraju biti dostupne javnosti. Poziva se na pravna stajališta Europskog suda za ljudska prava, ocijenjena relevantnima i u odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske glede prava javnosti na primanje informacija od općeg interesa, a iz kojih odluka proizlazi da je zaštita medija kao „javnih čuvara“ proširena i na nevladine udruge koje ESLJP naziva „društvenim čuvarima“. Smatra da, s obzirom da Ustav Republike Hrvatske među najvišim vrednotama navodi očuvanje prirode i čovjekova okoliša, javnost ima pravo znati kako je upravni sud i s kojim razlozima donio odluku o zakonitosti upravnih akata donesenih u predmetnom upravnom području, te da inzistiranje na primjeni Sudskog poslovnika znači neopravdano onemogućavanje i otežavanje ostvarivanja prava na pristup informacijama udruzi čija djelatnost je vezana uz očuvanje prirode i okoliša i opravdava konvencijsku zaštitu. Ponavlja da se od pripadnika javnosti koji traži pristup sudskim odlukama u okolišnim sporovima ne smije zahtijevati da učini vjerojatnim postojanje opravdanog interesa zašto traži pristup nekoj sudskoj odluci, što propisuje Sudski poslovnik. Navodi da je osim toga pristup informaciji prema Sudskom poslovniku moguć samo dolaskom na Upravni sud u Rijeci, što zahtjeva snošenje većih troškova, dok je pristup informacijama prema ZPPI-u moguć i putem e-mail komunikacije bez dodatnih troškova. Osporava navode iz tužbe te predlaže da se tužbeni zahtjev odbije. Ujedno predlaže da sud, u slučaju dvojbe o tumačenju prava EU, sukladno članku 267. stavku 2. Ugovora o funkcioniranju EU uputi Sudu EU prethodno pitanje o tumačenju članka 9. stavka 4. Aarhuške konvencije.

Tužitelj u očitovanju na odgovor tuženika navodi da su za rješavanje predmetne stvari odlučna načelna stajališta koja je Visoki upravni sud Republike Hrvatske zauzeo u odlukama na koje se pozvao u tužbi. Citirajući dijelove obrazloženja tih presuda, smatra da iste potvrđuju osnovanost tužbenih navoda glede nedopuštenosti žalbe zbog šutnje uprave (presuda poslovni broj: UsII-2/15), kao i navod da se na takove zahtjeve stranaka i drugih osoba ne primjenjuje ZPPI (presuda Us-11649/2007), odnosno zaključak da bi predmetni zahtjev valjalo riješiti primjenom odredbi ZPPI-a tek u slučaju kada tražena informacija korisniku ne bi bila dostupna na temelju odredbe članka 44. Sudskog poslovnika (presuda broj: UsII-158/15). Ponavlja da se u takovoj situaciji službenik za informiranje niti ne upušta u meritorno rješavanje zahtjeva, već na temelju odredbe članka 23. stavka 1. točke 4. ZPPI-a obavještava korisnika o tome da mu je dostupnost tražene informacije osigurana drugim propisom, kako je u predmetnoj upravnoj stvari i postupljeno. Ističe da se korisnik nije sa svojim traženjem obratio sudskoj pisarnici tako da o zahtjevu nije moglo niti biti odlučeno. Vezano za rješenje o prekidu upravnog postupka od 17. veljače 2020., navodi da predmet ovog upravnog spora nije ocjena zakonitosti toga rješenja, koje korisnik nije niti osporio. U očitovanju na odgovor zainteresirane osobe tužitelj navodi da predmetni spor otvara puno šira pitanja od pristupa informacijama o zaštiti okoliša od strane udruge, te ističe da se položaj ekološke udruge ne može izjednačiti s medijima po ustavnom položaju niti na temelju Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine – Međunarodni ugovori“, broj: 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst i 8/99. – ispravak – dalje: Konvencija), a kojima pripadaju prava i slobode u javnom informiranju i dostupnosti javnih informacija propisana Konvencijom, Ustavom Republike Hrvatske te Zakonom o medijima. Ponavlja da

upućivanja na obraćanje sudskoj pisarnici nije onemogućavanje pristupa sudu niti je osobni dolazak u sudsku pisarnicu jedini način na koji se može ostvariti pristup informacijama prema Poslovniku, jer se sukladno odredbi članka 43. stavka 4. Sudskog poslovnika tražene informacije mogu dobiti telefonom, elektroničkom poštom i u pisanom obliku. Smatra da zainteresirana osoba previše ekstenzivno tumači odredbu članka 4. stavka 1. točke 10. Zakona o zaštiti okoliša, jer sudska odluka donesena u upravnom sporu nije informacija o okolišu u smislu navedene odredbe. Ponavlja da su presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske na koje se u tužbi pozvao primjenjive zbog načelnih stajališta zauzetih u tim odlukama. Prijedlog zainteresirane osobe da se, na temelju članka 267. stavka 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, Sudu Europske unije uputi prethodno pitanje o tumačenju članka 9. stavka 4. Aarhuške konvencije, smatra bespredmetnim jer navedena Konvencija nije propis koji je donijela Europska unija. U cijelosti ustraje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

Kako iz navoda tužbe proizlazi da tužitelj osporava samo primjenu prava, dok su činjenice u ovom predmetu nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave, predmetni spor riješen je bez rasprave sukladno članku 36. točki 4. ZUS-a.

Na temelju razmatranja pravnih i činjeničnih pitanja odlučnih u konkretnom slučaju, ovaj Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba 18. rujna 2019. podnijela zahtjev da joj tužitelj dostavi sudske odluke donesene u upravnim sporovima vođenim radi procjene utjecaja na okoliš i/ili ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu u razdoblju od 2013. godine do podnošenja tog zahtjeva, a 1. listopada 2019. i 22. listopada 2019. podnijela je zahtjev za dopunu odnosno ispravak informacije, tražeći da joj se dostave navedene sudske odluke ili da se donese rješenje kojim se zahtjev odbija na temelju odredbe članka 23. stavka 5. ZPPI-a. Postupajući po navedenim zahtjevima tužitelj je u obavijesti od 30. rujna 2019. poslovni broj: PPI-4/2019 zainteresiranoj osobi dostavio poslovne brojeve predmeta prema vrstama sporova (mjere zaštite okoliša, procjena utjecaja na okoliš i okolišna dozvola), ujedno obavještavajući zainteresiranu osobu, kao i u obavijesti poslovni broj: PPI-5/2019 od 4. listopada 2019. i poslovni broj: PPI-6/2019 od 23. listopada 2019., da se ne radi o informaciji iz odredbe članka 5. točke 3. ZPPI-a koja se pruža sukladno odredbama toga Zakona, jer je dostupnost traženih sudskih odluka utvrđena drugim propisom i to odredbama članka 44. Sudskog poslovnika, te da je o predmetnom zahtjevu odlučeno sukladno članku 23. stavku 1. točki 4. ZPPI-a, pri čemu je zainteresirana osoba pozvana da se sa svojim traženjem obrati sudskoj pisarnici.

Tuženik je odlučujući o žalbi zainteresirane osobe podnesenoj na temelju članka 25. stavka 2. ZPPI-a zbog nedonošenja rješenja o njezinom zahtjevu, ocijenio da se rješavanje predmetnog zahtjeva sukladno odredbama Sudskog poslovnika umjesto odredbama ZPPI-a ima smatrati šutnjom prvostupanjskog tijela, koja nije prekinuta izdavanjem naprijed navedenih obavijesti, budući da se odredbe članka 1. stavka 3. i članka 23. stavka 1. točke 4. ZPPI-a odnose isključivo na stranke u sudskim ili drugim postupcima, a ne i na druge osobe, navodeći da u konkretnom slučaju zainteresirana osoba ne traži informacije iz postupaka u kojem je sudjelovala kao stranka niti je tražila uvid u spise predmeta već presude koje su donesene u postupcima vezanim za zaštitu okoliša. Pri tome je tuženik iskazao shvaćanje da dostupnost sudskih presuda, kao informacija u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, ne može ovisiti o tome hoće li sud odlučiti objaviti pojedinu pravomoćnu presudu niti o tome

hoće li sud temeljem odredbi Sudskog poslovnika utvrditi ima li određena osoba opravdani interes za uvidom u spis predmeta, odnosno u presudu koja je sastavni dio spisa predmeta. Stoga je na temelju odredbe članka 25. stavka 7. ZPPI-a tužitelju naložio da zahtjev zainteresirane osobe za pristup informacijama riješi sukladno odredbama ZPPI-a.

Prema pravnom stajalištu i dosljednoj praksi ovoga Suda, na koju se i tužitelj u tužbi poziva, pristup sudskim spisima i odlukama ne ostvaruje se u općem postupku ostvarivanja prava na pristup informacijama prema odredbama ZPPI-a, te stranke i druge osobe pristup informacijama sadržanima u spisima sudskih predmeta, uključujući pravo na razgled sudskog spisa pa tako i na preslikavanje izrađene sudske odluke, primarno ostvaruju putem posebnih propisa o sudskom poslovanju, dakle na način i u postupku propisanom odredbama Sudskog poslovnika i odnosnog procesnog zakona. Tek u slučaju da se na ovaj način zahtjev za uvid u spis i preslikavanje dijelova sudskog spisa ne može ostvariti, odnosno da tražena informacija ne bi bila dostupna na temelju odredbe članka 44. Sudskog poslovnika tražitelj može pokrenuti postupak pozivom na odredbe ZPPI-a.

Prema odredbi članka 1. stavka 1. ZPPI-a, tim se Zakonom uređuje pravo na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija koje posjeduju tijela javne vlasti, propisuju se načela, ograničenja, postupak i način ostvarivanja i olakšavanja pristupa i ponovne uporabe informacija, djelokrug, način rada i uvjeti za imenovanje i razrješenje Povjerenika za informiranje te inspekcijски nadzor nad provedbom ovoga Zakona. Prema stavku 3. istog članka, odredbe ovog Zakona ne primjenjuju se na stranke u sudskim, upravnim i drugim na zakonu utemeljenim postupcima, kojima je dostupnost informacija iz tih postupaka utvrđena propisom.

Odredbom članka 23. stavka 1. točke 4. ZPPI-a propisano je da tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kad obavještava korisnika da mu je kao stranci u postupku dostupnost informacija iz sudskih, upravnih i drugih na zakonu utemeljenih postupaka propisom utvrđena.

Prema članku 44. stavku 2. Sudskog poslovnika, druge osobe koje učine vjerojatnim postojanje opravdanog interesa mogu razgledati, fotografirati, tražiti prijepis, presliku ili ispis spisa, odnosno njihovih dijelova po pribavljenoj dozvoli suca kojem je predmet dodijeljen u rad, odnosno predsjednika ako je postupak pravomoćno dovršen.

U konkretnom slučaju time što je zainteresirana osoba, nakon što su joj dostavljeni podaci o poslovnim brojevima sudskih predmeta u kojima su donesene pravomoćne odluke u sporovima, prema vrsti upravne stvari, naznačenim u zahtjevu, pozvana da se sa svojim traženjem za preslike tih sudskih odluka obrati sudskoj pisarnici, ona nije onemogućena u ostvarivanju prava na pristup traženim informacijama. S obzirom na naprijed izneseno pravno shvaćanje, izraženo u većem broju presuda ovoga Suda, tužitelj je pravilno o zahtjevu zainteresirane osobe odlučio sukladno članku 23. stavku 1. točki 4. u svezi članka 1. stavka 3. ZPPI-a i time što je podnositelja uputio na mogućnost ostvarivanja pristupa informacijama putem drugih propisa i na obraćanje pisarnici suda, nije povrijeđen zakon na štetu podnositeljice. Na drugačije rješavanje predmetne stvari nisu od utjecaja navodi tuženika i zainteresirane osobe o značenju tražene informacije kao okolišne informacije, kao i o ulozi i djelatnosti odnosno aktivnostima zainteresirane osobe kao udruge civilnog društva u području očuvanja prirode i okoliša.

Slijedom iznesenog, prema ocjeni ovoga Suda, tužitelj nije bio dužan povodom zahtjeva zainteresirane osobe donijeti rješenje prema odredbama članka 23. ZPPI-a (stavak 3., 4. ili 5.). U situaciji kada javnopravno tijelo nije dužno donijeti rješenje, žalba izjavljena zbog toga što tijelo nije u roku donijelo rješenje na zahtjev stranke nije dopuštena, te je istu valjalo odbaciti sukladno članku 114. stavku 1. ZUP-a.

S obzirom da je tužitelj pravomoćnim rješenjem poslovni broj: PPI-4/2019 od 17. veljače 2020. prekinuo ovaj upravni postupak, pokrenut povodom zahtjeva zainteresirane osobe od 18. rujna 2019., do donošenja odluke ovoga Suda o predmetnoj tužbi, nije bilo mjesta posebnom odlučivanju o odgovornom učinku tužbe sukladno članku 26. ZUS-a, odnosno isto se ukazuje bespredmetnim. Napominje se pri tome da zakonitost i pravilnost navedenog rješenja o prekidu postupka nije predmet ocjene u ovom upravnom sporu.

Prijedlog zainteresirane osobe za upućivanje prethodnog pitanja Sudu EU nije utemeljen, budući da je Aarhuška konvencija međunarodni sporazum a ne akt institucija, tijela, ureda ili agencija Europske unije o čijoj valjanosti i tumačenju je nadležan odlučivati Sud Europske unije prema članku 267. stavku 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije.

S obzirom na naprijed izneseno, prema ocjeni ovoga Suda, navodi tužbe su osnovani te je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu 23. veljače 2021.

Predsjednica vijeća
Gordana Marušić-Babić, v.r.